

være rigtigt at fremkomme med et saadant Lovforslag paa en Tid, da man staaer i Begreb med at foretage en saadan Forandring i Lovgivningen, at svenske og norske Læger i Kraft af denne Forandring ville være berettigede til at drive Lægencering her i Landet. Jeg har derfor meent, at Spørgsmaalet, som man har annøbet mig om at reise, burde indskrænkes til at henstilles til den høitærede Minister, om han ikke ved de Overveielser, som jeg haaber, han vil lade anstille angaaende denne Sag, tilslige vil have sin Opmærksomhed henvendt paa, om man ikke burde søge, saavidt muligt, at arbejde i Samklang med de paagjældende Regjeringer i Sverrig og Norge. Dette vil netop i denne Materie ikke være noget Nyt; tværtimod er der jo, som det er de ærede Herrer betjendt, i en af Medlemmer fra alle tre Riger nedsat Commission udarbejdet en fælles Pharmacopoe, som jo netop er Grundlaget for Sygepleien. Det vilde atfsaa være en heldig og lojlig nødvendig Consequents deraf, hvis man i Fællesskab søgte at udarbejde Bestemmelser om Udbøvelsen af Lægepraxis i alle tre nordiske Riger.

Justitsministeren: Efter den store Udførlighed, hvormed den ærede Forespørgger har begrundet det, han agtede at gjøre til Gjenstand for sin Forespørgsel, troer jeg, man tilgiver mig, naar jeg ved mit Svar falter mig noget i Kortbed. Jeg troer ikke, det ærede Thing vil vente, at jeg skal gaae ind paa alle de enkelte Tilfælde, som den ærede Forespørgger nævnte, men med Hensyn til et enkelt af dem, skal jeg indskrænke mig til den Erklæring, at naar der fremkommer et Andragende i den Retning, han omtalte, vil det selvfølgelig blive gjort til Gjenstand for den nøieste Overveielse, hvad der kan gøres i saa Henseende, og Ministeriet vil naturligvis være tilbøieligt til at tage Hensyn til Beboernes Ønske, naar dette kan forenes med andre Hensyn. Hvad selve Sagen angaaer, kan jeg egentlig indskrænke mig til at sige, at jeg for mit Vedkommende anerkjender,

at der her foreligger et Forhold som medfører ikke saa Ulemper, og jeg skal være særdeles villig til at søge tilveiebragt en Forandring deri, naar jeg først har overbevist mig om, at denne Forandring ikke vil medføre større Ulemper end den bestaaende Tilstand. Allerede forinden nærværende Forespørgsel blev stillet, har jeg været betænt paa at ansulle Undersøgelser om, hvorledes dette Forhold kunde ordnes paa en hensigtsmæssig Maade, og som et forberedende Skridt dertil har jeg, der desværre ikke er i Besiddelse af et saa omfattende Kjenstabs til dets Ordning andelsteds, som den ærede Forespørgger, søgt ad officiel Veie at skaffe mig Kundskab om, hvorledes Sagen er ordnet paa flere Steder i Europa, og hvorledes man der har fundet sig tilfreds med den indførte Ordning. Naar disse Oplysninger og de Udtalelser, jeg forøvrigt kunde finde mig foranlediget til at indhente andelstedsfra med Hensyn til denne Sag, foreligge, vil jeg gjøre det Spørgsmaal til Gjenstand for nøiere Overveielse og Prøvelse, om der ikke med Fordeel kunde indføres en Forandring i den nu bestaaende Lovgivning om Afgang til Lægeberettigelse — thi det er jo egentlig Spørgsmaalets Kjerne —, samt om, hvorvidt og i hvilken Retning en saadan Forandring burde foretages. Imidlertid er dette, som den ærede Forespørgger selv indrømmer, en saa vanskelig og omfattende Materie, at Arbeidet ikke vil blive ganske let, og ligesom jeg derfor ikke tør give noget bestemt Løfte om, i hvilken Retning disse Overveielser ville falde ud, netop fordi jeg endnu ikke har kunnet danne mig nogen Overbeviisning om, hvad og hvormeget der bør foretages, saaledes kan jeg heller ikke angive nogen bestemt Tid, inden hvilken noget Saadant kan skee; men jeg kan kun sige, at jeg skal lade mig det være magtpaaliggende at fremme denne Sag saameget, det staaer i min Magt.

Suel: Jeg vil kun tillade mig at udtale min Tak for det Svar, den høitærede Justits-